

ἀπλωταρεᾶ ἡ, ἀπλωταρεᾶ Κάμπ. (Ἑλυμπ.) Κύθηρ. Μέγαρ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀπλωταρεᾶ Δ.Κρήτ. Ἰκαρ. ἀπλωταρεᾶ Εὐβ. (Κύμ.) ἀπλωταρεᾶ πολλαχ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) ἀπλωταρεᾶ Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.) Λέσβ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπλωταρεᾶ Κύπρ. ἀπλωταρεᾶ Πελοπν. (Μάν.) ἀπλωταρεᾶ Ἄνδρ. ἄπλωταρεᾶ Εὐβ. (Ἀνδρων.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀπλωτάρεις ὡς θηλ. αὐτοῦ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,267.

1) Ἀπλώστρα 1, ὁ ἰδ., πολλαχ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ἀπλωταρεᾶ νὰ κάμωμε γιὰ νὰ ἀπλώσωμεν τὰ σῦκα Νάξ. (Φιλότ.) Κόβγουνε ἀσπαρθγές, τοῖο γομαριάζουνε καὶ κάνουνε τὸ ἀπλωταρεᾶ (ἀσπαρθγές=σπάρτα) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Αὐριο θὰ κάμωμε ἀπλωταρεᾶ Ἄνδρ. Ὡς τοῖς ἀπλωταρεᾶς βάζουν ἀγρονόμους Κύθν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Χίος.

β) Τὸ σύνολον τῶν πρὸς ἡλίαςιν ἐκτεθειμένων σῦκων Σίφν. Τήν.: Ἐκαμε θεόρατη ἀπλωταρεᾶ Τήν. Πβ. ἀπλωσγὰ 3, ἀπλώστρα 2. γ) Δέσμη χόρτου κττ. καταλειπομένη πρὸς ξήρανσιν Σκῦρ.: Ἀφήσαμε τοῖς ἀπλωταρεᾶς ὅς τὸ χωράφι τοῖς φάμε. 2) Ὁ ἐξώστης τῆς οἰκίας Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σκιάθ. —ΑΠαπαδιαμ. Χριστούγ. τεμτέλ. 44: «Ἡ σκάλα . . . ἀνήρχετο εἰς τὸ τεράστιον χαγιάτι ἡ ἀπλωταρεᾶ πρὸς μεσημβρίαν» ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀπλώστρα 1 β, μπαλκόνι. 3) Κληματόβεργα, κληματὶς σχοινοτενὴς χρησιμοποιοῦμένη ἀντὶ σχοινίου πρὸς ἀπλωσιν ἐνδυμάτων κττ. Νάξ. 4) Ἀπλώστρα 3, ὁ ἰδ., Θράκ. (Αἰν.) Μέγαρ. 5) Εἶδος ἀκανθηροῦ φυτοῦ αὐξανομένου κατ' ἑκτασιν, εἶδος ἀγριοκινναρεᾶς Κύπρ. 6) Συνεκδ., ἐπάρκεια χώρου, εὐρυχωρία Στερελλ. (Αἰτωλ.): Θέλ' νὰ χ' ἀπλωταρεᾶ οὐ ἄνθρωπος. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀπλά 2. 7) Ἐπιρρηματ. κατ' ἑκτασιν Πελοπν. (Λακων.): Κάθεται ἀπλωταρεᾶ (κάθεται ξαπλωμένος).

ἀπλωταρεᾶζω ἀμαρτ. ἄπλωταρεᾶζω Ρόδ. ἄπλωταρεᾶζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλωταρεᾶ.

1) Ἐκτυλίσσω ἐκ τοῦ ὀπισθίου ἀντίου τὸν ἀναγκαῖον στήμονα πρὸς ὕφανσιν. 2) Καθόλου, τοποθετῶ τὸν στήμονα εἰς τὸν ἀργαλειόν.

ἀπλωτάρεσσαν τό, ἀμαρτ. ἄπλωτάρεσσαν Ρόδ. ἄπλωτάρεσσαν Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπλωταρεᾶζω.

1) Ἡ ἐκτύλιξις τοῦ στήμονος ἐκ τοῦ ὀπισθίου ἀντίου πρὸς ὕφανσιν. 2) Ἡ τοποθέτησις τοῦ στήμονος εἰς τὸν ἀργαλειόν.

ἀπλωταρεῖος ὁ, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλωταρεῖον, ὁ ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀπλωτάρεις. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καμπαναρεῖος (καμπαναρεῖο), καρβουναρεῖος (καρβουναρεῖο), σκολεῖος (σκολεῖο), χωρεῖος (χωρεῖο) κττ.

Ἀπλώστρα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλωτάρει τό, Κύθηρ.

Οὐδ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀπλωτάρεις.

Ἀπλώστρα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλωτήρα ἡ, Πελοπν. (Συγκὰ Κορινθ.)

Μεγεθυντ. τοῦ οὐσ. ἀπλωτήρι.

Ἀπλώστρα 4, ὁ ἰδ.

ἀπλωτήρι τό, Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπλώνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τήρι.

Ἀπλώστρα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλωτῆς ὁ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Τριφυλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπλώνω.

Ὁ ἀπλώνων, ὁ ἐντεταλμένος τὸ ἄπλωμα τῆς σταφίδος ἐργάτης εἰς τὰ σταφιδάλωνα ἐνθ' ἄν.: Ἐχομε ἀπλωτῆ φέτο ὅς τῇ σταφίδα τὸν δεῖνα Τριφυλ. Τί δουλειὰ ἔκανε ὅς τὸν τρύγο; Ἦτανε ἀπλωτῆς Κορινθ.

ἀπλωτὸς ἐπίθ. (I) πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Τραπ.) ἀπλωτὸς Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Κομοτ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. κ.ά.) ἀπλωτὸς Σκῦρ. ἀπρωτὲ Τσακων. ἄπλωτὸς Κύπρ. ἄπλωτὸς Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπλωτὸς. Διὰ τὸν τύπ. ἀπρωτὲ ἰδ. GAnagnostopulos Tsakon. grammat. 18.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἑκτασιν μᾶλλον ἔχων ἢ βάθος, ἀνοικτός, ἀναπεπταμένος, ἐπίπεδος, συνήθως ἐπὶ πινακίων, μαγειρικῶν σκευῶν κττ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Κάμπος - τόπος ἀπλωτός. Πιάττο - ταπὶ ἀπλωτὸ πολλαχ. Συνών. ἀπλὸς 3. 2) Ὁ ἡπλωμένος, ὁ ἐκτεταμένος, ὁ μὴ συνεπτυγμένος Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Τὸ στρώμαν-τὸ χαλὴν ἀπλωτὸν ἐν' Ἀμισ. Τραπ. κ.ά. Θῆκον τὰ λώματα ἀπὸν' ὅς τὸ τραπέζ' ἀπλωτὰ (θῆκον=βάλε) Χαλδ. Ὁ καρπὸ ἐνὶ ἀπρωτὲ (τὸ σιτάρι εἶναι κτλ.) Τσακων. Τὰ εἶδητα εἶνι ἀπρωτὰ (εἶδητα=ροῦχα) αὐτόθ. β) Ὁ μὴ πεπλεγμένος Ἦπ. —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,209: Ποίημ.

Κ' ἐπιάστηκε ἡ κατάρα κ' ἦρθε ἡ λυγερὴ
μὲ ξανοιγμένους κόρφους, μ' ἀπλωτὰ μαλλιά
ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἄπλεχτος, λυτός, ξέπλεκος. 3) Ἐξηπλωμένος, ὑπτίος ἢ πρηνὴς Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) —ΧΠαλαῖς. Θάνατ. Εἰρήν. 20: Ποίημ.

Ὅταν τὴν εἶδεν ἰδοὶ χαμαὶ ἄπλωτῆν ὀνονερωμένην
ΧΠαλαῖς. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Παπαδοπ. Κεραμ. Var. Gr. sacr. 5 «ἔρριπεν ἑαυτὸν ἀπλωτὸν εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἠῤῃχετο ἐφ' ἱκανὸν ἐν τῷ ναῷ».

Β) Οὐσ. 1) Σκάφη τοῦ ζυμώματος μικρὰ καὶ στρογγύλη Θράκ.: Ζήτησε, παιδί μ', τὸν ἀπλωτὸ νὰ ζυμώσωμε τοῖς λειτουργίς. 2) Τόπος προωρισμένος πρὸς ἀπλωσιν καὶ στέγνωσιν τῆς σταφίδος ἢ ἄλλων σταφυλῶν Κρήτ. (Σητ.): Ἐγέμισε ὁ ἀπλωτὸς σταφύλια. Μικρὸς εἶν' ὁ ἀπλωτὸς καὶ δὲ θὰ βάλῃ τὰ σταφύλια. Συνών. κατὰ βολος.

3) Ὁ ὑπὸ τῆς ἡπλωμένης σταφίδος ἢ σταφυλῶν κατελιγμένος τόπος Κρήτ. (Σητ.): Μεγάλο θωρῶ τὸν ἀπλωτό σας καὶ θὰ βγάλετε πολλὴ σταφίδα. Ἐκόνεμέ δηνε τῇ σταφίδα, μὰ γίνεκε μικρὸς ἀπλωτός. 4) Θηλ. τριπλοῦν κατὰ μήκος πήδημα Πελοπν. (Κυνουρ. Λακεδ.): Ἄσμι.

Ποῦ κάνουν τὸ γλυκὸ κρασί νὰ πίνουν οἱ λεβέντες
καὶ νὰ πηδᾶν τὲς ἀπλωτές, νὰ ρίνουν τὸ λιθάρι
Λακεδ. 5) Εἶδος κολυμβήματος Ἀθῆν.

ἀπλωτὸς ἐπίθ. (II) Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός.

Ὁ ἀφελὴς πὼς τοὺς τρόπους, ἀπονήρευτος. Συνών. ἀπλοῖκος 1.

ἀπλώτρεμος ἐπίθ. ΔΣολωμ. 76.

Ἐκ τῶν ρ. ἀπλώνω καὶ τρέμω.

Ἐπὶ τῶν χειρῶν, ὁ προτεινόμενος καὶ ἅμα τρέμων: Ποίημ.

Κλάψες ἄμετρα χυμένες, | χέρια ἀπλώτρεμα, κραυγές,
ποῦ ἀπ' τὸ ἀντίλαους ἄπωμένες | εἶναι πλέον τρομαχτικές.

ἄπνιχτος ἐπίθ. Χίος κ.ά. ἄπλιος Εὐβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. πνίγω. Παρὰ Βλάχ. τύπ. ἄπνιγος.

